

siges at være forkert at forhøje disse, men samtidig med at de alligevel gaar med til at forhøje disse Eksamensafgifter og derved skaffer den højtærede Minister nogle Tusinde Kroner, tilraader de, imod Ministerens Raad, at give ham over 100 000 Kr. til Opførelse af en Skolebygning, som Ministeren mener kan vente. Jeg finder ikke megen Konsekvens i denne Stilling, og jeg haaber, at Tinget, naar det skal stemme, vil vælge at lade Eksamensafgifterne blive, som de er, og ikke lægge en ny Byrde paa de skolesøgende Børns Forældre hele Landet over og saa samtidig opsætte at give Bevilling til en Skole, hvis Opførelse utvivlsomt kan udsættes endnu i nogen Tid.

Den højtærede Minister udtalte sig dernæst om Bevillingen til Støtte af dansk Kultur og dansk Sprog. I Anledning af en Bemærkning af mig om, hvorfor jeg ogsaa hilste Overflytningen til hans Budget med Tilfredshed, sagde den højtærede Minister, at der ikke var Tvivl om, at Bevillingen ogsaa der, hvor den tidligere stod, var blevet anvendt kun i kulturelt Øjemed. Jeg vil hertil udtale, at min Bemærkning ikke har draget dette i Tvivl. Forholdet har sikkert været, som Ministeren sagde, ogsaa fordi dette har været Betingelsen for Tilslutningen, men det antægt paa ingen Maade den Bemærkning, jeg fremsatte om, hvorfor jeg ogsaa hilser denne Flytning med Tilfredshed. Den højtærede Minister udtalte sig derefter om Bevillingens Formaal og de Opgaver, den skulde løse, paa en Maade, som jeg kun kan hilse med Tilfredshed. Der forekom i Ministerens Udtalelser en enkelt Gang eller maaske to Gange den Vending, at Bevillingen — efter at han havde nævnt, hvilke Formaal den skulde tjene — hovedsagelig skulde bruges dertil. Jeg forstaar godt Betydningen af denne Vending: at den paa ingen Maade betyder, at der ved Siden af det hovedsagelige er Plads for noget, som strider mod det, som Ministeren har sagt. Der sigtes vel til, at Bevillingen kan anvendes andetsteds og er blevet anvendt andetsteds, til en Lektor i Kiel f. Eks. Og at der ikke er Tvivl om denne Opfattelses Rigtighed, fremgaar af, at Ministeren, naar han taler om Bevillingen som Helhed, ikke siger hovedsagelig, men udelukkende, at den *udelukkende* skal tjene kulturelle Formaal, alt dette har Ministeren overfor Offentligheden fremstillet klart, bestemt og utvetydigt, med stærke, forbindende, klare og gode Ord, jeg vil tilføje: paa ingen Maade undskyldende Ord — henvendt til den ærede Ordfører vil jeg sige dette —, naar han sagde, at det er en

Æressag og en Fædrelandspligt at administrere den saaledes, at den kun tjener til Støtte for dansk Sprog og Kultur i Udlandet. Hvad Ministeren i saa Henseende har udtalt, kan jeg fuldt ud tiltræde, og vi er derfor gerne med til at give Bevillingen, saaledes som den er foreslaaet i Aar, idet vi yderligere tilføjer, at klare og bestemte Ord vel undertiden kan dække andet, end hvad de siger, men jeg føler mig overbevist om, at der bag disse klare Ord staar en fast Overbevisning og Beslutning om at gøre just det, Ordene har givet Udtryk.

Holger Andersen: Det ærede Medlem Hr. Hauge udtalte, at han med megen Opmærksomhed havde hørt den Tale, jeg holdt i Gaar i Tilslutning til den her foreslaaede Bevilling, og det ærede Medlem brugte i denne Forbindelse, saa vidt jeg hørte, det Udtryk, at han glædede sig over, at det var andre Toner, der lød nu end ved tidligere Lejligheder. Jeg er mig ikke bevidst for mit eget Vedkommende, hvad det ærede Medlem i saa Henseende sigter til, thi hvad hele dette Spørgsmaal om de danske Mindretal Syd for Grænsen og de tyske Mindretal Nord for Grænsen og disses Behandling vedrører, ved jeg, at det ærede Medlem Hr. Hauge ogsaa ved tidligere Lejligheder har hørt mig fremsætte lignende Udtalelser som dem, jeg fremsatte i Gaar. Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse talte om, at disse mine Udtalelser øjensynlig gav Udtryk for Ængstelse med Hensyn til de Følger, der kunde være opstaaet af den Politik, der er drevet fra forskellige Sider her i Landet, skal jeg hertil kun sige til det ærede Medlem, at vi fra vor Side har siden Afgørelsen den 15. Juni 1920 blev truffet, fuldt og klart erkendt og vil ogsaa vedblivende erkende, at denne Afgørelse blev truffet paa Versailles-Traktatens Grund og paa Grundlag af de Tilkendegivelser, der blev fremsat fra den danske Regering og Rigsdag, og at vi i alle Henseender statsretligt og politisk anerkender den Grænseafgørelse, der saaledes er truffet. Derfor har jeg ogsaa været en af de første til at udtale mig om de sensationelle Rygter, der har været Genstand for Forhandling her i Tinget i Gaar og i Dag. Det ærede Medlem udtalte, at naar et Blad som „Dybbølposten“, der jo i den mellemslesvigske Politik havde staaet paa et andet Standpunkt end det ærede Medlem, tog til Orde i en Sag som denne, maatte det være tilstrækkeligt Bevis for, at min Antagelse ikke var rigtig eller ikke kunde være rigtig, at danske Kredse ikke havde dermed at gøre. Jeg maa